VIII kadencja

KANCELARIA SEJMU
Biuro Komisji Sejmowych

PEŁNY ZAPIS PRZEBIEGU POSIEDZENIA

■ **Komisji Spraw Zagranicznych**
(nr 157)
z dnia 29 sierpnia 2019 r.

Pełny zapis przebiegu posiedzenia

Komisji Spraw Zagranicznych (nr 157)

29 sierpnia 2019 r.

Komisja Spraw Zagranicznych, obradująca pod przewodnictwem posła **Roberta Tyszkiewicza (PO-KO)**, zastępcy przewodniczącego Komisji, zrealizowała następujący porządek obrad:

– rozpatrzenie zawiadomienia Prezesa Rady Ministrów o zamiarze przedłożenia Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej do ratyfikacji, bez zgody wyrażonej w ustawie, zmienionych w Sztokholmie dnia 20 kwietnia 2018 r. Załączników do Konwencji o kontroli i cechowaniu wyrobów z metali szlachetnych, sporządzonej w Wiedniu dnia 15 listopada 1972 r. (druk nr 3736);

– rozpatrzenie zawiadomienia Prezesa Rady Ministrów o zamiarze przedłożenia Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej do ratyfikacji, bez zgody wyrażonej w ustawie, Umowy o transporcie lotniczym między Stanami Zjednoczonymi Ameryki, z jednej strony, Unią Europejską i jej państwami członkowskimi, z drugiej strony, Islandią, z trzeciej strony, i Królestwem Norwegii, z czwartej strony, oraz Umowy dodatkowej między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, Islandią, z drugiej strony, i Królestwem Norwegii, z trzeciej strony, dotyczącej stosowania Umowy o transporcie lotniczym między Stanami Zjednoczonymi Ameryki, z jednej strony, Unią Europejską i jej państwami członkowskimi, z drugiej strony, Islandią, z trzeciej strony, i Królestwem Norwegii, z czwartej strony, sporządzonych w Luksemburgu dnia 16 czerwca 2011 r. i w Oslo dnia 21 czerwca 2011 r. (druk nr 3743);

– zaopiniowanie kandydata na stanowisko ambasadora RP – pana Pawła Milewskiego;

– rozpatrzenie sprawozdania Fundacji Solidarności Międzynarodowej z działalności w 2018 roku.

W posiedzeniu udział wzięli: **Piotr Wawrzyk** podsekretarz stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych wraz ze współpracownikami oraz **Maciej Falkowski** prezes zarządu Fundacji Solidarności Międzynarodowej wraz ze współpracownikami.

W posiedzeniu udział wzięli pracownicy Kancelarii Sejmu: **Piotr Babiński** i **Artur Kucharski** – z sekretariatu Komisji w Biurze Komisji Sejmowych; **Przemysław Sadłoń** – legislator z Biura Legislacyjnego.

Przewodniczący poseł Robert Tyszkiewicz (PO-KO):

Witam państwa serdecznie. Otwieram posiedzenie Komisji Spraw Zagranicznych. Witam panie posłanki i panów posłów. Witam pana ministra Wawrzyka – podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych. Witam kandydata na ambasadora pana Pawła

Milewskiego. Witam prezesa Fundacji Solidarności Międzynarodowej pana Macieja Falkowskiego. Stwierdzam kworum.

Otrzymali państwo porządek obrad, który przewiduje: w pkt 1 rozpatrzenie zawiadomienia Prezesa Rady Ministrów o zamiarze przedłożenia Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej do ratyfikacji, bez zgody wyrażonej w ustawie, zmienionych w Sztokholmie dnia 20 kwietnia 2018 r. Załączników do Konwencji o kontroli i cechowaniu wyrobów z metali szlachetnych, sporządzonej w Wiedniu dnia 15 listopada 1972 r. (druk nr 3736); w pkt 2 – rozpatrzenie zawiadomienia Prezesa Rady Ministrów o zamiarze przedłożenia Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej do ratyfikacji, bez zgody wyrażonej w ustawie, Umowy o transporcie lotniczym między Stanami Zjednoczonymi Ameryki, z jednej strony, Unią Europejską i jej państwami członkowskimi, z drugiej strony, Islandią, z trzeciej strony, i Królestwem Norwegii, z czwartej strony, oraz Umowy dodatkowej między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, Islandią, z drugiej strony, i Królestwem Norwegii, z trzeciej strony, dotyczącej stosowania Umowy o transporcie lotniczym między Stanami Zjednoczonymi Ameryki, z jednej strony, Unią Europejską i jej państwami członkowskimi, z drugiej strony, Islandią, z trzeciej strony, i Królestwem Norwegii, z czwartej strony, sporządzonych w Luksemburgu dnia 16 czerwca 2011 r. i w Oslo dnia 21 czerwca 2011 r. (druk nr 3743); w pkt 3 – zaopiniowanie kandydata na stanowisko ambasadora RP – pana Pawła Milewskiego; w pkt 4 – rozpatrzenie sprawozdania Fundacji Solidarności Międzynarodowej z działalności w 2018 roku; w pkt 5 – sprawy bieżące.

Jeśli nie usłyszę sprzeciwu, uznam, że Komisja przyjęła zaproponowany porządek obrad. Sprzeciwu nie słyszę. Przystępujemy do rozpatrzenia pkt 1. Marszałek Sejmu skierował w dniu 7 sierpnia zawiadomienie z druku nr 3736 do Komisji Spraw Zagranicznych celem zajęcia stanowiska co do zasadności wybranego przez Radę Ministrów trybu ratyfikacji. Czy pan minister Piotr Wawrzyk chciałby zabrać głos w tej sprawie? Bardzo proszę, panie ministrze.

Podsekretarz stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych Piotr Wawrzyk:

Dziękuję, panie przewodniczący. Wysoka Komisjo, przedłożony projekt Załączników do Konwencji o kontroli i cechowaniu wyrobów z metali szlachetnych dotyczy takich kwestii jak: definicje, wymagania techniczne oraz kwestie kontrolne ze strony upoważnionych urzędów. Celem jest dostosowanie do aktualnych potrzeb podmiotów korzystających w państwach – stronach z możliwości oznaczania metali szlachetnych wspólną cechą kontroli.

Odnośnie do trybu ratyfikacji, który Rada Ministrów proponuje zastosować, czyli bez ustawy ratyfikacyjnej, MSZ podziela argumentację Ministerstwa Przedsiębiorczości i Technologii co do trybu, bowiem nie zachodzą przesłanki wskazane w art. 89 ust. 1 Konstytucji RP, uzasadniające potrzebę zastosowania trybu ratyfikacji za zgodą wyrażoną w ustawie. W szczególności postanowienia załączników nie powodują konieczności zmian w prawie polskim ani też nie powodują skutków wymagających wprowadzenia nowego ustawodawstwa. Mieszczą się w granicach obowiązujących przepisów.

W związku z tym wnoszę o wyrażenie zgody na ratyfikację bez ustawy ratyfikacyjnej.

Przewodniczący poseł Robert Tyszkiewicz (PO-KO):

Dziękuję, panie ministrze.

Czy są pytania ze strony posłów? Nie ma pytań.

Stwierdzam, że w terminie wyznaczonym przez marszałka Sejmu, tj. do dnia 28 sierpnia br. nikt z posłów nie zgłosił zastrzeżeń co do trybu ratyfikacji umowy z druku nr 3736. Otrzymali państwo opinię BAS przygotowaną przez pana Bartosza Pawłowskiego.

Czy Biuro Legislacyjne ma uwagi?

Legislator Przemysław Sadłoń:

Nie zgłaszamy uwag.

Przewodniczący poseł Robert Tyszkiewicz (PO-KO):

Dziękuję. Proponuję, aby Komisja przyjęła sprawozdanie o niezgłaszaniu zastrzeżeń.

Kto jest za przyjęciem sprawozdania? (13) Kto jest przeciw? (0) Kto się wstrzymał? (0).

Stwierdzam, że Komisja przyjęła sprawozdanie o niezgłaszaniu zastrzeżeń do umowy z druku nr 3736.

Przystępujemy do rozpatrzenia pkt 2. Marszałek Sejmu skierował w dniu 8 sierpnia br. zawiadomienie z druku nr 3743 do Komisji Spraw Zagranicznych celem zajęcia stanowiska co do zasadności wybranego przez Radę Ministrów trybu ratyfikacji.

Czy pan minister Piotr Wawrzyk chciałby zabrać głos?

Podsekretarz stanu w MSZ Piotr Wawrzyk:

Szanowny panie przewodniczący, Wysoka Komisjo, celem obu tych umów jest umożliwienie obywatelom i podmiotom gospodarczym państw Unii Europejskiej, Islandii, Norwegii oraz USA uzyskania pełnych korzyści wynikających z umowy o transporcie lotniczym między Stanami Zjednoczonymi a Unią Europejską i rozszerzenie tej umowy na te dwa kraje. W obecnym stanie prawnym przewoźnicy z UE nie mają bowiem prawa do obsługi połączeń między Islandią a Królestwem Norwegii oraz Stanami Zjednoczonymi.

Przystąpienie Islandii i Norwegii do umowy o transporcie lotniczym między Unią Europejską a Stanami Zjednoczonymi zapewni spójne ramy regulacyjne dla połączeń lotniczych między USA a państwami członkowskimi oraz Islandią i Królestwem Norwegii. Postanowienia umowy przewodniej rozszerzają zakres umowy o transporcie lotniczym UE – USA na Islandię i Królestwo Norwegii, natomiast postanowienia umowy dodatkowej służą zachowaniu dwustronnego charakteru umowy o transporcie lotniczym UE – USA, tak aby oba te państwa funkcjonowały w określonych obszarach kompetencji, jakby były państwami członkowskimi UE.

Związanie się przez Rzeczpospolitą podlegającymi ratyfikacji umowami nie wymaga wprowadzenia zmian w prawie polskim. Nie niesie za sobą konsekwencji finansowej dla budżetu państwa. Nie ma także wpływu na budżet UE.

Wybór związania się RP umowami w drodze ratyfikacji bez uprzedniej ratyfikacji wyrażonej w ustawie wynika z faktu niespełnienia wymogów wynikających z art. 89 ust. 1 Konstytucji RP. Dziękuję bardzo.

Przewodniczący poseł Robert Tyszkiewicz (PO-KO):

Dziękuję. Czy są pytania do przedstawiciela rządu? Nie ma pytań.

Stwierdzam, że w terminie wyznaczonym przez marszałka Sejmu, tj. do dnia 28 sierpnia br., nikt z posłów nie zgłosił zastrzeżeń co do trybu ratyfikacji umowy z druku nr 3743. Otrzymali państwo także opinię BAS przygotowaną przez panią Dorotę Olejniczak.

Czy Biuro Legislacyjne zgłasza uwagi?

Legislator Przemysław Sadłoń:

Nie mamy uwag.

Przewodniczący poseł Robert Tyszkiewicz (PO-KO):

Dziękuję bardzo. Proponuję, aby Komisja przyjęła sprawozdanie o niezgłaszaniu zastrzeżeń.

Kto jest za przyjęciem sprawozdania? (10) Kto jest przeciw? (0) Kto się wstrzymał? (0).

Dziękuję. Stwierdzam, że Komisja przyjęła sprawozdanie o niezgłaszaniu zastrzeżeń do umowy z druku nr 3743.

Na tym zakończyliśmy kwestie ratyfikacyjne. Przystępujemy do pkt 3 porządku obrad, czyli do przesłuchania pana Pawła Milewskiego, kandydata na stanowisko ambasadora nadzwyczajnego i pełnomocnego RP w Japonii. Bardzo proszę pana ministra Piotra Wawrzyka o przedstawienie kandydatury pana Pawła Milewskiego.

Podsekretarz stanu w MSZ Piotr Wawrzyk:

Dziękuję bardzo, panie przewodniczący. Wysoka Komisjo, pan Paweł Milewski jest magistrem filologii chińskiej, którą ukończył na Uniwersytecie im. Adama Mickiewicza w Poznaniu. Studiował również 2 lata w Chinach w ramach stypendium rządowego na Stołecznym Uniwersytecie Pedagogicznym w Pekinie oraz na Uniwersytecie w Xiamen. Ukończył również studia podyplomowe na kierunku handel zagranicznej w Szkole Głównej Handlowej.

Pragnę zaznaczyć, że pan Paweł Milewski jest zawodowym dyplomatą związanym z MSZ od 1999 r., czyli od momentu ukończenia aplikacji dyplomatyczno-konsularnej.

W ramach swojej kariery zawodowej przeszedł wszystkie szczeble awansu, od pracownika, przez naczelnika, wicedyrektora, a ostatnio dyrektora Departamentu Azji i Pacyfiku. Pracował także na placówkach zagranicznych. W latach 2003–2009 pracował w wydziale politycznym oraz kierował wydziałem promocji i kultury w ambasadzie RP w Pekinie. Po powrocie kierował wydziałem Azji Wschodniej i Pacyfiku w Departamencie Azji i Pacyfiku. W latach 2010–2013 był zastępcą dyrektora tego departamentu, a w latach 2013–2017 pełnił funkcję ambasadora RP w Związku Australijskim z dodatkową akredytacją na Papuę-Nową Gwineę. Od 2017 r. kieruje pracami Departamentu Azji i Pacyfiku. Jest odpowiedzialny za wypracowywanie oraz realizację kierunków polskiej polityki zagranicznej wobec tego regionu.

Kandydat biegle włada językiem angielskim i chińskim oraz językiem francuskim w stopniu komunikatywnym.

Biorąc powyższe pod uwagę, tj. bardzo dobre przygotowanie merytoryczne kandydata, jego doświadczenie zawodowe oraz umiejętności i doświadczenie dyplomatyczne, chciałbym rekomendować w imieniu ministra spraw zagranicznych pana Pawła Milewskiego na stanowisko ambasadora RP w cesarstwie Japonii. Dziękuję.

Przewodniczący poseł Robert Tyszkiewicz (PO-KO):

Dziękuję, panie ministrze.

Bardzo proszę kandydata na ambasadora o prezentację priorytetów misji w Japonii.

Kandydat na stanowisko ambasadora nadzwyczajnego i pełnomocnego RP w Japonii Paweł Milewski:

Bardzo dziękuję, panie przewodniczący. Dobry wieczór państwu. Szanowne panie i panowie posłowie, panie ministrze, mam ogromny zaszczyt stanąć przed państwem dzisiaj, jako kandydat na ambasadora RP w Japonii, kraju, który jest jednym z najważniejszych partnerów politycznych i gospodarczych Polski w całym regionie Azji, z którym łączą Polskę nie tylko wspólne wartości krajów demokratycznych, dwustronne strategiczne partnerstwo, ale również, a może nade wszystko bardzo długa, bogata historia przyjaznych kontaktów.

Bieżący rok jest szczególnie dla tych kontaktów ważny i symboliczny. Obchodzimy bowiem rocznicę 100 lat od nawiązania stosunków dyplomatycznych, co czyni Japonię krajem azjatyckim o najdłuższej historii oficjalnych relacji z Polską. Japonia była jednocześnie jednym z pierwszych krajów na świecie, które uznało powstanie państwa polskiego w 1918 r. Jak wspomniał pan minister, zajmuję się zawodowo Azją i Pacyfikiem od blisko 20 lat. Jeśli doliczyć do tego okres moich studiów, również związanych z tym regionem świata, można powiedzieć, że poświęciłem temu regionowi prawie połowę mojego życia. Deklaruję zatem, że moja misja ambasadorska, druga w mojej karierze zawodowej w tym regionie świata, będzie czasem aktywnym i kreatywnym, służącym interesom Rzeczypospolitej.

Szanowni państwo, chciałbym teraz przedstawić trzy priorytetowe cele, jakie stawiać sobie będę w trakcie misji ambasadorskiej w Japonii, jeśli tylko uzyskam akceptację szanownej Komisji.

Po pierwsze, chciałbym dokonać aktywizacji dwustronnych kontaktów politycznych oraz wzmocnienia mechanizmów dwustronnych konsultacji w sprawach bezpieczeństwa i obrony. Punkt ciężkości światowego systemu politycznego i gospodarczego, ale również związane z tym międzynarodowe wyzwania coraz bardziej przesuwają się w kierunku Azji Wschodniej. Japonia jest jednym z kluczowych państw tego regionu, krajem o ustroju demokratycznym, podzielającym nasz system wartości, a także, podobnie jak Polska, bardzo ważnym sojusznikiem Stanów Zjednoczonych. Należy założyć, że w świetle obecnych trendów międzynarodowych polityczne znaczenie Japonii w całościowej polityce zagranicznej Polski będzie rosnąć.

Oba nasze kraje łączy bardzo podobne postrzeganie najważniejszych problemów regionalnych i globalnych, w tym w dziedzinie bezpieczeństwa. Powinniśmy dążyć do zacieśnienia współpracy w tych obszarach, zarówno w obszarze dwustronnym, jak i na forum organizacji międzynarodowych, w tym ONZ, ale również NATO, ponieważ Sojusz łączy z Japonią ścisła współpraca.

Szczególne możliwości rozwoju i współpracy stwarzają istniejące od 2015 r. mechanizmy dialogu dwustronnego w ramach ustanowionego wtedy partnerstwa strategicznego oraz podpisany w Tokio przez ministrów spraw zagranicznych Polski i Japonii plan działań na lata 2017–2020, wyznaczający jej konkretne cele. Intensyfikacja kontaktów politycznych powinna dotyczyć nie tylko stałej współpracy między resortami spraw zagranicznych, ale również ministerstw obrony, biur bezpieczeństwa narodowego, instytucji wywiadowczych oraz wpływowych ośrodków naukowo-badawczych.

Bardzo ważną częścią stosunków polsko-japońskich od zawsze były kontakty międzyparlamentarne, w tym w szczególności bardzo aktywna działalność dwustronnych grup przyjaźni w parlamentach obu krajów. Będę zabiegał, aby te relacje były przynajmniej tak dobre jak obecnie. Będę starał się przyczynić do bliskiej współpracy komisji spraw zagranicznych parlamentów Polski i Japonii.

Drugim priorytetowym celem mojej pracy w Japonii będzie wzmacnianie stosunków gospodarczych oraz zwiększanie wzajemnych inwestycji. Według danych Banku Światowego Japonia jest państwem o trzeciej największej gospodarce świata po Stanach Zjednoczonych i Chinach. To producent wysoko zaawansowanych technologicznie dóbr wysokiej jakości, ale również rynek ponad 120 mln zamożnych konsumentów. Co ważne dla Polski, jest to też aktywny partner szukający możliwości rozwoju współpracy z Unią Europejską. Zgodnie z danymi Komisji Europejskiej, wejście w życie 1 lutego br. porozumienia w ramach partnerstwa ekonomicznego UE – Japonia, które doprowadziło do powstania największej na świecie strefy wolnego handlu, spowoduje wzrost eksportu z UE do Japonii o 32%. Z punktu widzenia Polski jest to zatem szansa m.in. na skuteczniejsze wywieranie presji w kwestii znoszenia istniejących nadal ograniczeń w dostępie do japońskiego rynku.

Perspektywicznym obszarem pozostanie dla nas sektor rolno-spożywczy, dysponujący gotową ofertą eksportową na rynek japoński. Posiadamy pozytywne doświadczenie współpracy ekonomicznej z Japonią. Od początku lat 90. jest ona wartościowym inwestorem w naszym kraju, realizującym zaawansowane technologicznie inwestycje typu greenfield. Obecnie Japonia pozostaje drugim największym azjatyckim inwestorem w Polsce, a wartość inwestycji japońskich wynosi ponad 880 mln USD. Na rynku polskim działa ok. 300 japońskich przedsiębiorstw, które utworzyły do tej pory ok. 40 tys. miejsc pracy. Produkują głównie części samochodowe, elektronikę, szkło i farmaceutyki.

Priorytetowym celem ambasadora RP w Japonii w obszarze polsko-japońskich relacji ekonomicznych powinno być aktywne wspieranie napływu kolejnych wysokiej jakości inwestycji japońskich do Polski. Z tego, co słyszę od moich partnerów japońskich, może temu w pewnym zakresie służyć również planowany brexit oraz konieczność relokacji inwestycji japońskich w całej Europie.

Japońskie doświadczenia w rozwijaniu dużych projektów infrastrukturalno-komunikacyjnych, również poza swoimi granicami, powodują, że Japonia jest rozważana przez rząd polski jako potencjalny partner strategiczny w realizacji projektu Centralnego Portu Komunikacyjnego. Ważnym zadaniem jest zwiększenie możliwości eksportu polskich produktów na rynek Japonii. Obecnie jest ona trzecim najważniejszym partnerem handlowym Polski w Azji, a wartość wymiany dwustronnej w ubiegłym roku wyniosła ok. 5 mld USA. Posiadamy co prawda duży deficyt w tych relacjach, ma on jednaj podłoże strukturalne i wynika po części z napływu inwestycji japońskich do Polski, w szczególności maszyn i urządzeń do fabryk japońskich, które są zorganizowane w Polsce. Większość produkcji jest następnie reeksportowana na rynki unijne.

Ważnym obszarem współpracy dwustronnej jest i pozostanie energetyka, nie tylko w zakresie poprawy efektywności energetycznej i poszukiwania energii ze źródeł odnawialnych, ale też w sektorze jądrowym. Japonia jest absolutnie niekwestionowanym liderem na świecie, nie tylko w rozwoju klasycznych elektrowni jądrowych, ale również budowy reaktorów wysokotemperaturowych chłodzonych gazem. Rozmowy dwustronne w tych sprawach są prowadzone m.in. z ministerstwami energii obu krajów.

Szanowni państwo, trzecim priorytetowym celem mojej misji będzie nowoczesna promocja Polski, polskiej kultury i historii oraz ścisła współpraca między ośrodkami naukowymi i akademickimi Polski i Japonii. Jako sinolog z wykształcenia, wiem jak bardzo

ważne w pracy każdego dyplomaty pracującego w Azji jest budowanie relacji między państwami oraz społeczeństwami poprzez promowanie wiedzy na temat historii i kultury. Bywa, że nawet bardzo dobrze przygotowana wizyta oficjalna czy międzyrządowe konsultacje polityczne nie przyniosą dla percepcji danego kraju, w którym się odbywają, tyle, ile dobrze przygotowany projekt kulturalny oraz promocyjny.

Pozwolę sobie w tym miejscu zacytować panią ambasador Jadwigę Rodowicz-Czechowską, byłego ambasadora Polski w Japonii, wybitną japonistkę i znawczynię kultury japońskiej, za czasów której powstał w Tokio Instytut Polski, jeden z trzech w regionie Azji i Pacyfiku, która powiedziała, że kultura jest jak złota moneta, która puszczona w obieg jest warta coraz więcej. Jestem przekonany, że tych złotych monet, zarówno tradycyjnej, jak i współczesnej polskiej kultury i sztuki jest na tyle dużo, aby w skuteczny sposób dotrzeć z nimi do odbiorcy japońskiego, w tym osób młodych, które albo słabą identyfikują Polskę, albo ich wiedza na temat Polski jest niewielka.

W XX wieku losy historyczne naszych państw ułożyły się w pewnym okresie odmiennie, natomiast losy naszych społeczeństw były równie dramatyczne w związku z czasami wojennymi. Są na kartach historii naszych kontaktów wydarzenia zasługujące na ich stałe przypominanie. Podam przykład. W przyszłym roku minie 100 lat, od kiedy grupa ok. 900 polskich dzieci, potomków zesłańców politycznych z Syberii i Mandżurii znalazła się w Japonii, gdzie trafiła pod troskliwą opiekę cesarstwa japońskiego, otrzymując pomoc oraz edukację. Do historii przeszła osobista wizyta w 1921 r. cesarzowej Japonii w ośrodku dla dzieci w Tokio, ale również wzruszające spotkanie z sierotami syberyjskimi cesarza Akihito i jego małżonki podczas wizyty w Warszawie w 2002 r., którego byłem świadkiem, jako młody dyplomata.

W 2020 r. planowane są wydarzenia związane z okrągłą rocznicą tego symbolicznego gestu państwa japońskiego wobec naszych rodaków.

Ważna jest ciągła i aktywna współpraca ze środowiskami opiniotwórczymi Japonii na rzecz popularyzacji wiedzy o pozycji politycznej i kulturalnej Polski oraz dotarcie z przekazem o Polsce do młodej generacji Japończyków. To jest społeczeństwo wysoko wykształcone, które wymaga wykorzystywania nowoczesnych narzędzi promocji w sposób kreatywny i niestandardowy.

Czynnikiem wspierającym relacje polsko-japońskie była od zawsze wymiana międzyludzka. Ambasada powinna aktywnie wspierać Polskiej Linie Lotnicze LOT w ugruntowywaniu pozycji polskiego przewoźnika na miejscowym rynku, ale również poprzez wspólną realizację wydarzeń promujących Polskę w Japonii. LOT z sukcesem zwiększa częstotliwość przelotów na trasie Warszawa – Tokio od 3 tygodniowo w 2016 r. do 7 obecnie. Będę aktywnie promował program „Zwiedzaj i Pracuj" podpisany w 2015 r., zachęcając młodych Polaków i Japończyków do wizyt w obu krajach.

W przyszłym roku aktywność promocyjna ambasady oraz instytutu polskiego będzie ważna w kontekście udziału Polski i polskich sportowców w 32. Igrzyskach Olimpijskich w Tokio. Planuję wykorzystać tę okazję m.in. do organizacji w ścisłej współpracy z Polskim Komitetem Olimpijskim wydarzeń promujących nasz kraj w Tokio i poza miejscami, gdzie Igrzyska będą się odbywały. Dla promocji Polski kolejne lata będą ważne również w kontekście przygotowań do wystawy światowej EXPO, która odbędzie się w Osace w 2025 r.

Szanowni państwo, to najważniejsze priorytetowe zadania, które będę starał się wykonywać jako ambasador RP w Japonii, oczywiście jeśli uzyskam akceptację Komisji. Jeśli macie państwo jakiekolwiek pytania, z przyjemnością na nie odpowiem. Dziękuję.

Przewodniczący poseł Robert Tyszkiewicz (PO-KO):

Dziękuję kandydatowi za prezentację. Otwieram dyskusję. Czy są pytania ze strony posłów? Pani poseł.

Poseł Joanna Kluzik-Rostkowska (PO-KO):

Dzień dobry. Witam serdecznie. Mam pytane do Ministerstwa Spraw Zagranicznych. Poprzedni ambasador, którego zatwierdzaliśmy w 2017 r., pełni swoją funkcję tylko 2 lata. Jak rozumiem, w trybie dość nagłym został odwołany z placówki. Zanim zdecydujemy, kto będzie kolejnym ambasadorem, chciałabym dowiedzieć się, co spowodo-

wało, że dotychcasowy ambasador został odwołany po 2 latach, choć zwykle wyjeżdża się na placówkę na 4 lata. Dziękuję.

Przewodniczący poseł Robert Tyszkiewicz (PO-KO):

Dziękuję bardzo.

Bardzo proszę, pan poseł Killion Munyama.

Poseł Killion Munyama (PO-KO):

Dziękuję bardzo, panie przewodniczący. Mam pytania do Ministerstwa Spraw Zagranicznych. Omawiamy kandydaturę na ambasadora w Japonii. Jesteśmy doskonale zorientowani w kwestii brexitu. Jest wiele firm japońskich, które mają swoje inwestycje w Wielkiej Brytanii, żeby uzyskać dostęp do rynku Unii Europejskiej. Kiedy dojdzie do realizacji brexitu, te firmy będą miały ograniczony dostęp do rynku europejskiego. Teraz poszukują swojego miejsca w innych krajach UE, aby przenieść się z Wielkiej Brytanii. Czy realizujemy politykę zachęt dla firm japońskich, aby przeniosły się ze Zjednoczonego Królestwa do Polski, a nie do innych krajów UE? Dziękuję.

Przewodniczący poseł Robert Tyszkiewicz (PO-KO):

Dziękuję bardzo. Pan poseł Mularczyk, bardzo proszę.

Poseł Arkadiusz Mularczyk (PiS):

Czy istnieje potencjał, aby przyciągać inwestycje japońskie do Polski? Czy jest to monitorowane przez MSZ? Czy wiemy, w jakim obszarze te firmy funkcjonują, jakie mają potrzeby?

Mam też pytania natury ogólnej. Czy polskie przepisy z zakresu prowadzenia działalności gospodarczej przez podmioty zagraniczne, w tym japońskie – mam na myśli zezwolenia na pobyt, na pracę – nie utrudniają inwestycji z krajów wysoko rozwiniętych w Polsce? Spotkałem się z sugestią, że bardzo często w kolejce o uzyskanie zgody na prowadzenie działalności w Polsce stoją w jednym rzędzie prezesi dużych korporacji czy firm oraz pracownicy fizyczni z krajów sąsiednich. Czy jest pole do jakichś korekt w zakresie przyciągania inwestorów z krajów azjatyckich? Dziękuję bardzo.

Przewodniczący poseł Robert Tyszkiewicz (PO-KO):

Dziękuję. Więcej zgłoszeń nie widzę. Bardzo proszę pana ministra i kandydata o udzielenie odpowiedzi na pytania.

Podsekretarz stanu w MSZ Piotr Wawrzyk:

Dziękuję. Co do pierwszego pytania pani poseł, chciałbym odpowiedzieć krótko. Za zmianą na stanowisku ambasadora przemawiał interes służby zagranicznej.

Jeśli chodzi o drugie pytanie, to kwestie związane z przyciąganiem inwestycji w kontekście brexitu są w kompetencji Ministerstwa Przedsiębiorczości i Technologii, które zajmuje się bieżącym monitorowaniem sytuacji. W związku z tym nie czuję się do końca kompetentny w tym zakresie.

Jeśli chodzi o kwestie dotyczące przyciągania firm (rozumiem, że chodzi o pozwolenia na pracę, dopuszczenie do wykonywania zawodu) wyróżniamy dwie kategorie. Z jednej strony mówimy o tzw. niebieskiej karcie, czyli regulacjach unijnych dla wysokiej klasy specjalistów, którzy korzystają ze szczególnej ścieżki postępowania. W pozostałych przypadkach mówimy o prawie polskim, ale dostosowanym do wymogów prawa UE. Mamy w tym zakresie niewielkie możliwości stosowania odstępstw. Jeśli nie mamy do czynienia z wysoko wykwalifikowanymi specjalistami, osoby, zgodnie z prawem UE, które w Polsce też jest stosowane, są traktowane jak zwykli pracownicy. Niezależnie od tego, czy to jest wysokiej klasy menadżer czy szeregowy pracownik, podlega zasadom właściwym dla pracowników. Nie mamy jako kraj dużej możliwości manewru w tym zakresie, bowiem jesteśmy związani przepisami prawa UE. To nie są wyłącznie nasze przepisy, ale wymogi ze strony UE. Gdybyśmy stosowali to rozróżnienie, narażalibyśmy się na kłopoty z tamtej strony. Dziękuję.

Przewodniczący poseł Robert Tyszkiewicz (PO-KO):

Dziękuję panu ministrowi. Pan ambasador Milewski, bardzo proszę.

Kandydat na ambasadora RP Paweł Milewski:

Bardzo dziękuję, panie przewodniczący. Odpowiadam na pytanie pana posła Mularczyka. Sytuacja z inwestorami japońskimi jest bardzo podobna jak inwestorów koreańskich. Podobne są potrzeby, ale też warunki, które inwestorzy z Japonii i Korei wykorzystują, żeby być na rynku polskim od blisko 30 lat. Korzystne warunki to przede wszystkim wysoko wykwalifikowana siła robocza, niskie koszty pracy i lokalizacja Polski, jeśli chodzi o zakłady produkcyjne, które inwestorzy z Japonii i Korei na terenie Polski realizują.

Oba kraje zgłaszają pewne zastrzeżenia co do długości procedur oczekiwania na pozwolenie na pracę, natomiast nie są to problemy, które zniechęcają inwestorów z obu krajów do zainteresowania się inwestycjami na terenie Polski. Wręcz przeciwnie, dynamika rozwoju gospodarczego cały czas jest bardzo konkurencyjna. Poziom wykwalifikowania i koszty pracy, siła robocza powodują, że zainteresowanie jest cały czas bardzo duże. Kolejne projekty otwierane przez inwestorów japońskich i koreańskich świadczą o tym, że regulacje prawne, które obowiązują w Polsce i czasami są zbyt długotrwałe na poziomie urzędów wojewódzkich, a nie administracji centralnej, nie zniechęcają inwestorów zagranicznych z tych krajów do inwestycji w Polsce. Dziękuję.

Przewodniczący poseł Robert Tyszkiewicz (PO-KO):

Dziękuję bardzo. Jeśli nie ma więcej pytań, przystąpimy do głosowania. Proszę pana ambasadora o opuszczenie sali na czas głosowania. Będzie można obserwować głosowanie zza szyby.

Kto jest za pozytywnym zaopiniowaniem kandydatury pana Pawła Milewskiego na stanowisko ambasadora nadzwyczajnego i pełnomocnego RP w Japonii? (13) Kto jest przeciw? (0) Kto się wstrzymał? (0).

Proszę zaprosić pana ambasadora.

Panie ambasadorze, dzielnie pan unikał obserwowania naszego głosowania. Komisja to doceniła, także pana prezentację. Miło mi stwierdzić, że Komisja jednogłośnie pozytywnie zaopiniowała pana kandydaturę na stanowisko ambasadora RP w Japonii. Gratuluję. Życzę w imieniu Komisji dobrej misji i zapraszam do współpracy z Komisją Spraw Zagranicznych w formacie dyplomacji parlamentarnej.

Panu ministrowi gratuluję dobrej kandydatury.

Dziękuję bardzo. Przystępujemy do rozpatrzenia pkt 4. Ustawa z dnia 16 września 2011 r. o współpracy rozwojowej w art. 11 zobowiązuje Fundację Solidarności Międzynarodowej do corocznego przekazywania Komisji Spraw Zagranicznych sprawozdania z realizacji zadań. Uprzejmie proszę prezesa zarządu Fundacji pana Macieja Falkowskiego o przedstawienie sprawozdania za rok 2018. Bardzo proszę, panie prezesie.

Prezes zarządu Fundacji Solidarności Międzynarodowej Maciej Falkowski:

Dziękuję bardzo. Panie przewodniczący, Wysoka Komisjo, realizując obowiązek ustawowy Fundacja złożyła sprawozdanie z realizacji zadań z zakresu współpracy rozwojowej określonych w planie współpracy rozwojowej w 2018 r. To sprawozdanie chciałbym teraz streścić, omawiając najważniejsze punkty naszych działań w zeszłym roku.

Na podstawie ustawy o współpracy rozwojowej i planu współpracy rozwojowej w 2018 r. MSZ, jak każdego roku, zleciło Fundacji realizację trzech zadań. W dniu 30 stycznia 2018 r. została podpisana umowa dotacji na kwotę 15 mln zł, która uszczegółowiła zapisy planu współpracy rozwojowej i wyznaczała zadania dla Fundacji dzielące się na poszczególne działania.

Pokrótce omówię trzy zadania realizowane przez Fundację. Pierwszym zadaniem była realizacja Programu „Wsparcie Demokracji 2018". Jest to program cyklicznie realizowany przez Fundację, tradycyjnie pod tą nazwą. Program składał się z dwóch komponentów. Pierwszym było przeprowadzenie konkursu na rzecz państw Partnerstwa Wschodniego, którego celem było poszerzenie dostępu obywateli państw Partnerstwa Wschodniego do rzetelnej i obiektywnej informacji, dzięki rozwojowi niezależnych mediów. Na ten cel przeznaczono kwotę nieco powyżej 1,4 mln zł. Konkurs został podzielony na dwie ścieżki – tzw. małe i duże granty. W ramach małych grantów dofinansowanie wynosiło 30–50 tys. zł, zaś w ramach dużych 100–600 tys. zł. w ramach kon-

kursu dofinansowanie uzyskało 5 podmiotów, z czego dwa ze ścieżki małe granty i trzy ze ścieżki duże granty.

Ograniczę się do wymienienia nazw beneficjentów: Towarzystwo Demokratyczne Wschód, Fundacja Edukacja dla Demokracji, Fundacja Karta 97, Fundacja Warsaw Institute i Fundacja Białoruski Dom. Projekty były realizowane po zatwierdzeniu przez komisję konkursową. Dotyczyły one wspierania wolnych mediów w krajach Partnerstwa Wschodniego, wspierania dziennikarzy mediów w tych krajach w zakresie walki z dezinformacją, tzn. dostarczania warsztatu, jak radzić sobie z tym problemem.

Drugi element Programu „Wsparcie Demokracji 2018" był najważniejszym obszarem działalności Fundacji. Jest to tradycyjnie najważniejszy obszar działania Fundacji. Kwota przeznaczona na ten cel stanowiła prawie połowę budżetu dotacji z MSZ, czyli 7,1 mln zł. Były to działania Fundacji na rzecz Białorusi. Te działania dzieliły się na dwa bloki. Pierwszy blok obejmował wsparcie radiostacji nadających na Białoruś, a działających na terytorium Polski, ponieważ sytuacja polityczna na Białorusi nie pozwala im na działanie tam. Było to Białoruskie Radio Racja, które ma siedzibę w Białymstoku, i Europejskie Radio dla Białorusi. Wsparcie tych radiostacji zostało zlecone Fundacji przez MSZ. W przypadku Radia Racja była to kwota 4 mln zł, natomiast w przypadku Europejskiego Radia dla Białorusi kwota 600 tys. zł. W pierwszym przypadku Fundacja wsparła 24-godzinne nadawanie tego radia wyłącznie w języku białoruskim, które jest skierowane do mieszkańców Białorusi. Program radia można odbierać na zachodniej Białorusi przez radio, przy czym dostępne jest również w Internecie. Ma swoją stronę internetową. Drugie radio nadaje częściowo w języku białoruskim, a częściowo w rosyjskim. W tym przypadku sfinansowana została jedna audycja nadawana cyklicznie, tj. co tydzień, audycja Petarda poświęcona najważniejszym wydarzeniom politycznym w danym tygodniu na Białorusi.

Druga forma działalności na rzecz Białorusi to była realizacja projektów własnych Fundacji, projektów partnerskich. Na ten cel przeznaczono 2 mln zł. Nie będę omawiał każdego z tych projektów, ponieważ było ich 24. Omówię tylko obszary wsparcia w ramach tych projektów. Najważniejszym była wolność słowa. W tej dziedzinie zrealizowaliśmy aż 13 projektów poprzez wsparcie dla niezależnych mediów białoruskich, w tym gazet, portali informacyjnych, organizacji zrzeszających i wspierających niezależne media i dziennikarzy. Drugim obszarem było społeczeństwo obywatelskie, czyli wsparcie instytucji i działaczy prodemokratycznych, rozwoju społeczeństwa obywatelskiego, w tym na poziomie lokalnym, a także – co chciałbym podkreślić – umacnianie tożsamości narodowej Białorusinów i języka białoruskiego. W tej dziedzinie zrealizowaliśmy 5 projektów. Kolejną dziedziną były prawa człowieka, czyli wsparcie działań na rzecz obrony praw człowieka, w tym wsparcie dla osób represjonowanych przez władze białoruskie. W tym wymiarze zrealizowaliśmy 4 projekty. Ostatni obszar to edukacja czy wsparcie niezależnych instytucji i inicjatyw edukacyjnych na poziomie szkolnictwa średniego i wyższego.

W sprawozdaniu złożonym do Komisji te projekty nie są omówione szczegółowo ze względów bezpieczeństwa beneficjentów. W biurze Fundacji w każdej chwili można się zapoznać z pełną dokumentacją dotyczącą tych projektów. Ze względów bezpieczeństwa, biorąc pod uwagę sytuację na Białorusi, nie możemy szczegółowo mówić o tym, kogo wsparliśmy, ponieważ mogłoby to bardzo zaszkodzić tym ludziom i tym instytucjom.

Drugie zadanie zlecone w ramach dotacji polegało na organizacji misji wyborczych przez Fundację do krajów Partnerstwa Wschodniego. Jest to tradycyjny obszar działań Fundacji, co roku zlecany w ramach dotacji MSZ. W 2018 r. umowa dotacyjna przewidywała obsługę trzech misji wyborczych: do Azerbejdżanu, Gruzji i Mołdawii. Ze względu na przesunięcie wyborów w Mołdawii na luty 2019 r. ta misja obserwacyjna nie odbyła się, natomiast dodatkowo odbyła się misja obserwacyjna do Armenii, ponieważ tam były przyspieszone wybory parlamentarne. W grudniu 2018 r. zorganizowaliśmy misję wyborczą do Armenii.

Ponadto, ale to już na podstawie odrębnej umowy z Departamentem Wschodnim MSZ, zorganizowaliśmy misję do Rosji. Misja nie mogła być sfinansowana z rezerwy celowej na współpracę rozwojową, ponieważ Rosja nie jest biorcą pomocy rozwojowej.

Dlatego potrzebna była oddzielna umowa z Departamentem Wschodnim, na podstawie której zrealizowaliśmy misję. Najpierw odbywa się nabór obserwatorów, którzy dzielą się na dwie grupy. Część jest nominowana przez MSZ, część pochodzi z otwartego naboru, dla którego mamy opracowaną specjalną procedurę. Łącznie w 2018 r. we wszystkich misjach wzięło udział 98 obserwatorów, w tym 6 długoterminowych, którzy jadą na długo przed wyborami, żeby obserwować kampanię wyborczą, sytuację polityczną w danym kraju, i 92 krótkoterminowych, którzy jadą na samo głosowanie, kilka dni przed głosowaniem, w dzień głosowania i liczenia głosów.

Trzecim dużym zadaniem, dotyczącym aż trzech krajów, była realizacja projektów własnych w ramach priorytetów dobre rządzenie, przedsiębiorczość i sektor prywatny oraz zrównoważone rolnictwo i rozwój obszarów wiejskich. Działania w ramach tego zadania były skierowane do Mołdawii, Ukrainy i Gruzji. Pokrótce chciałbym je omówić. Pierwszym działaniem w ramach tego zadania było prowadzenie Centrum Informacyjnego dla Władz Lokalnych w Mołdawii. Centrum od kilku lat jest prowadzone przez przedstawicielstwo Fundacji na miejscu. Działa bardzo skutecznie. Pozyskuje dofinansowanie również od innych donorów. Częściowo jego budżet jest finansowany z polskiej pomocy, natomiast częściowo od innych donatorów, takich jak USAID, Unia Europejska, ambasada Wielkiej Brytanii i mniejsi donorzy.

Dużą zaletą naszego przedstawicielstwa jest możliwość bycia na miejscu, współpracy z lokalnymi partnerami, wspierania polskiej placówki dyplomatycznej w działalności w tym obszarze. MSZ oceniło działalność przedstawicielstwa Fundacji w Mołdawii jako na tyle skuteczną, że w tym roku otworzyliśmy nasze przedstawicielstwa na Ukrainie i w Gruzji. Działalność w Mołdawii koncentrowała się na dwóch obszarach tematycznych. Pierwszym była rewitalizacja, czyli wsparcie rozwoju tamtejszych miast. Chciałbym podkreślić bardzo owocną współpracę z Ministerstwem Inwestycji i Rozwoju, które również ze środków polskiej pomocy realizuje własny projekt w tym zakresie. Fundacja wspiera ministerstwo na miejscu, gdyż jego przedstawiciele są tam tylko czasowo. Naszemu przedstawicielstwu jest łatwiej zrealizować pewne rzeczy.

Jako przykład wykorzystywane jest polskie doświadczenie w rewitalizacji miast. W ramach tego projektu grupy z Mołdawii przyjeżdżały do Polski obejrzeć, jak to wygląda w niektórych polskich miastach, w których programy rewitalizacji są wdrażane.

Drugim obszarem tematycznym działalności Fundacji był rozwój obszarów wiejskich. Zajmujemy się tym od kilku lat. Działania są prowadzone zgodnie z unijną metodologią lider. Polegają przede wszystkim na wspieraniu merytorycznym i organizacyjnym lokalnych grup działania, które są tworzone na terenie całej Mołdawii i które prowadzą działania na rzecz rozwoju obszarów wiejskich. W sprawozdaniu mają państwo omówione poszczególne projekty, które w ramach tego projektu były realizowane. Nie ma czasu na omawianie każdego z nich, natomiast pełna informacja znajduje się w sprawozdaniu, także informacja dotycząca dofinansowania zewnętrznego. Jak powiedziałem, dzięki obecności na miejscu i skutecznej działalności oraz pozytywnej ocenie przez innych donatorów, przedstawicielstwo pozyskuje środki na swoją działalność od innych donatorów.

Chciałbym nadmienić o jeszcze jednym projekcie w odniesieniu do Mołdawii. Jest on realizowany i na terenie tzw. Mołdawii właściwej, czyli na obszarze kontrolowanym przez władze mołdawskie, i częściowo także w Naddniestrzu, które nie jest kontrolowane przez władze mołdawskie. Oczywiście odbywa się to za zgodą władz mołdawskich. To jest także działanie na rzecz rozwoju obszarów wiejskich, jednak ze względu na specyfikę istotnym komponentem jest budowanie zaufania między społecznościami po obu brzegach Dniestru. Ten projekt był finansowany w 20% ze środków polskiej pomocy, natomiast w 80% ze środków europejskich.

Co do Ukrainy, zdecydowana większość naszych działań miała na celu wspieranie reformy samorządowej na Ukrainie, która jest dla tego kraju bardzo istotna, ma wiele komponentów, ale niestety, bardzo długo trwa. MSZ zleciło nam działania w tym obszarze, traktując je jako bardzo ważne. Wykorzystanie polskiego doświadczenia w tym zakresie jest istotne. Nie będę omawiał poszczególnych projektów realizowanych w ramach tego działania. Skupię się na wymienieniu obszarów tych projektów, bo myślę, że jest to ciekawe i ważne. Projekty realizowaliśmy we współpracy z partnerami lokalnymi

na Ukrainie, czyli z władzami, zaczynając od poziomu centralnego, kończąc na najniższym, czyli na poziomie hromad, odpowiedniku polskich gmin, a także we współpracy z instytucjami z Polski. Obszary tematyczne tych projektów były następujące: audyty energetyczne w wybranych hromadach obwodu charkowskiego, kwestia ochrony środowiska na poziomie lokalnym w gminach ukraińskich. Z punktu widzenia odbioru działań Polski na Ukrainie był obszar usług społecznych w hromadach, które stopniowo są przejmowane, ale postępuje to z trudnościami. Ukraińcy potrzebują wsparcia z zewnątrz. Polskie doświadczenie jest istotne.

Na najniższym poziomie zrealizowaliśmy mniejsze projekty – dwa na zachodniej Ukrainie, konkretne, dające miejscowej ludności namacalne rezultaty. Jednym z nich było wsparcie utworzenia systemu sortowania odpadów w mieście Rudki pod Lwowem, co stanowiło konkretną pomoc dla ludności, zaś drugim wsparcie procesu inwentaryzacji gruntów jednej z hromad na zachodzie Ukrainy, w miasteczku Łosiatyn w obwodzie tarnopolskim.

Ponadto chciałbym nadmienić o współpracy w ramach unijnego programu U-LEAD. Był to bardzo duży program, ponieważ został już zakończony. Jego celem było wsparcie reformy samorządowej na Ukrainie. Fundacja współpracowała w ramach tego programu z niemieckim GIZ. Działalność Fundacji była skoncentrowana na organizowaniu wizyt studyjnych w obszarze edukacji na poziomie lokalnych. Przyjeżdżały z Ukrainy grupy dyrektorów szkół, przedstawiciele kuratoriów, przedstawiciele ministerstwa i zapoznawały się z polskim doświadczeniem w tym wymiarze. W zeszłym roku zostało zorganizowanych 8 takich wizyt. Dwie wizyty dotyczyły nieco innego obszaru – rozwoju sektora małych i średnich przedsiębiorstw i zostały one sfinansowane ze środków kanadyjskich.

Mniejszymi kwotami wsparliśmy szereg inicjatyw na całej Ukrainie, także związanych z tym obszarem tematycznym. Mogę wymienić III Polsko-Ukraińskie Forum Samorządowe w Charkowie czy wsparcie Szkoły Merów, czyli programu stowarzyszenia miast i władz samorządowych ukraińskich. Wspomnę jeszcze o jednym projekcie, który był realizowany przez kilka lat i zakończył się, a był współfinansowany przez polską pomoc i USAID. Dotyczył on nieco innego obszaru. Był to program wspierania postaw obywatelskich i proeuropejskich w ukraińskim społeczeństwie. Tytuł projektu brzmiał: „Obiektywny obraz procesów związanych z umową stowarzyszeniową pomiędzy Ukrainą a Unią Europejską w ukraińskich mediach". Głównym celem projektu było podniesienie wiedzy i profesjonalizmu ukraińskich mediów regionalnych w zakresie problematyki związanej z wprowadzeniem w życie postanowień umowy stowarzyszeniowej między Ukrainą i Unią Europejską, jak również poszerzenie świadomości społeczeństwa na temat obowiązków i zmian wynikających ze stowarzyszenia. Często media lokalne czy regionalne na Ukrainie nie miały takiej wiedzy, natomiast dzięki temu projektowi mogły ją zdobyć. Jednym z komponentów projektu były cykliczne spotkania z władzami ukraińskimi i informowanie dziennikarzy regionalnych o umowie stowarzyszeniowej, o jej implementacji i skutkach, jakie przyniesie ukraińskiemu społeczeństwu.

Jeśli chodzi o Gruzję, na ten kraj mieliśmy najmniejszy budżet – 600 tys. zł. Skoncentrowaliśmy się na dwóch działaniach, czyli na kontynuacji projektu polegającego na wspieraniu miejskich samorządów we wdrażaniu budżetu partycypacyjnego w dwóch gruzińskich samorządach. Wsparliśmy lokalne władze i społeczeństwo Gori we wprowadzeniu takiego narzędzia jak budżet partycypacyjny. Zrealizowaliśmy także fundusz małych projektów, czyli wsparliśmy niewielkimi kwotami projekty w różnych częściach Gruzji z obszaru dobre rządzenie i kapitał ludzki. Jednym z nich było budowanie potencjału społeczności lokalnej na rzecz zmniejszania ryzyka pożaru w samorządzie Bordżomi. W bieżącym roku kontynuujemy te działania. Polskie doświadczenie w zakresie ochotniczych straży pożarnych jest istotne. W tym samym miejscu został też zrealizowany projekt zwiększania dostępu osób niepełnosprawnych do parku narodowego. Inne projekty to wsparcie rozwoju lokalnego w regionie Kazbegi, na północy Gruzji i wsparcie ruchu obywatelskiego i kampanii rzeczniczej w Gruzji w zakresie praw osób z niepełnosprawnością intelektualną i psychospołeczną.

Kończąc, chciałbym dokonać podsumowania. Koncentrowaliśmy się na krajach Partnerstwa Wschodniego. To jest główny obszar naszych działań, czyli kraje bliskie Pol-

sce, przede wszystkim Białoruś, Ukraina, Mołdawia i Gruzja. Przechodzimy do działań na miejscu. Otworzyliśmy w tym roku przedstawicielstwo Fundacji na Ukrainie i w Gruzji. Liczymy na to, że we współpracy z polskimi placówkami dyplomatycznymi działania będą jeszcze bardziej skuteczne.

Tyle z mojej strony. Jeśli będą jakieś pytania, z chęcią odpowiem. Dziękuję bardzo.

Przewodniczący poseł Robert Tyszkiewicz (PO-KO):

Dziękuję bardzo. Czy są pytania ze strony członków Komisji? Jeśli nie, stwierdzam, że Komisja Spraw Zagranicznych zapoznała się ze sprawozdaniem Fundacji Solidarności Międzynarodowej. Bardzo dziękuję panu prezesowi.

Informuję, że na tym porządek obrad został wyczerpany. Zamykam posiedzenie Komisji.